

הקבוצה - כמו משפחה / יאיר שגיא

דברים בהלוויה

עלה מוות בחלוננו, זה החלון ממנו השקפנו על ילדותנו העין-השופטית, שהיום נדמה שהייתה קסומה, מעין סיפור אגדה.

התחלפו התקופות כמו עונות, לעיתים בשמחת התחדשות, לעיתים בידע וקושי, לעיתים בהתבוננות ולעיתים בדמע.

תמיד היינו הקבוצה, כמו משפחה בתוך המשפחה הקיבוצית העוטפת. ובתוך הקבוצה היית את, יערה, עוגן יציב של פשטות, של ישירות, כמו זרם הגולף באוקיינוס האטלנטי - זורמת בדרכך ולא מתרשמת מזרמים סובבים, מצוק העיתים. כך נזכור אותך, יערה, ולא את השנים בהן התרופפה בריאותך.

היום נשמתך חוזרת למקורה, לפשט עקמומיות בעולמות נוספים. לנו לא נותר אלא להודות על הזכות לגדול איתך, להיות איתך.

כך קונן הנביא ירמיה בעת חורבן - "כי עלה מוות בחלוננו, בא בארמונותינו". היום אנחנו מרכינים ראש, לא צופים בחלונות, גם בתינו, אותם טיפחנו לארמונות, לבשו, ולו לרגע, קדרות חרישית. בטוחים אנו, שתכונותייך וקסם הליכותייך ספוגים באדמה העין השופטית הזו, ועוד יצמחו כאן אורנים ואילנות בצילם ישמע ניגון דרך צחוק ילדים.

